

За мястото на комунистическите артефакти

Написано от Андрей Ковачев, член на Европейския парламент
Неделя, 05 Юли 2020 10:15

Сайтът **desebg.com** публикува коментара на евродепутата Андрей Ковачев (ЕНП/ГЕРБ) по повод темата за историческите паметници и мястото на такива паметници в България, които са осеяни с тоталитарни комунистически символи като петолъчка или сърп и чук. Коментарът се препечатва от блога на Веселин Желев „300 думи“ ([jelev.info](#)).

В последно време и особено след събитията в САЩ и Европа, темата за историческите паметници и наименования стана отново актуална. Безспорно е, че няма и не може да има единен подход по този въпрос. Всяка историческа личност или историческо събития са самостоятелни сами за себе си и трябва да се разглеждат в съответния исторически контекст.

Със сигурност безгрешни хора няма. Пример за това може да бъде Уилям Гладстон, който на 24-годишна възраст е казал нещо, от сегашна гледна точка неприемливо, но е преживял до 80 години и направил много добрини. Би било крайно несправедливо да се премахне името му.

Но обратното дали е също така валидно, ако става въпрос за хора, които според някои през живота си са направили и нещо добро, например аутобани (Хитлер), някой язовир (Георги Димитров), дала не нейни пари за читалище (Цола Драгойчева) или пари за

За мястото на комунистическите артефакти

Написано от Андрей Ковачев, член на Европейския парламент
Неделя, 05 Юли 2020 10:15

някакъв хладилник за дивеч (Пенчо Кубадински), а иначе са били убийци и носители и поддръжници на диктатура, довела до огромни човешки страдания?

Изключително подвеждащ и манипулативен е аргументът на комунистите в България, че комунистическите паметници са били част от нашата история и затова трябва да бъдат запазени точно на местата, където се намират.

Истината е, че всичко и всички са част от историята и тази памет трябва да се пази в учебниците, в музеите и да се предава на младите поколения. Но трябва ли да се извисяват пропагандните артефакти на крепителите на диктатура, довела до убийствата на много от нашите предци на всеки площад или улица по села и градове?

Това е категорично неприемливо и не мога да се съглася с подобна теза. А не е ли по-правилно от морална гледна точка именно съхранението и почитането на паметта и на тази част от историята – на стотиците хиляди избити, репресирани, измъчвани, вкарани в концлагери, изселени, затворени, не получили право да учат, да се развиват... на всички тези погубени човешки съдби?

Те обаче не попадат в тезите на защитниците на комунистическите артефакти. За тях няма почти нищо, а не са ли и те част от същата тази история?

Някои се опитват да търсят аргументи за запазване пропагандата на палачите и тяхната интерпретация на историята. С това също не мога да се съглася. Както в началото изтъкнах, всеки случай и събитие трябва да се разглежда поотделно. Трябва да решим заслужава ли например на името на Георги Димитров да има улица във всяко второ населено място в България? Да запазим ли десетките „паметници“ на тази личност на местата, където се намират в момента?

Неговата роля е правилно да се преподава в учебните заведения, в часовете по история и да бъде представена в музеите, но не и по улици и площади да се възхвалява. Същото се отнася и за всички други комунистически личности и събития, като например 9-ти септември.

За мястото на комунистическите артефакти

Написано от Андрей Ковачев, член на Европейския парламент
Неделя, 05 Юли 2020 10:15

Идеологически и партийни символи като сърп и чук и червена петолъчка не им е мястото върху „паметници“ в една демократична държава. Тяхното място е само в учебниците по история и в музеите.

Крайно време е в европейска и демократична България, над 30 години след промените, да командироваме идеологическите пропагандни артефакти на комунистическата диктатура, обявена със закон за престъпна, в музеи или в обособени паркове, където да бъдат експонирани, с описание за съответната личност или събитие. Никой не иска да унищожава.

Трябва да се противопоставяме на вандализма, на разрушението, но и да гарантираме историческата справедливост и предаването на неманипулирана памет за миналото на младите поколения.